20/06/2025

Κύπρου Γεώργιος: “Η Ιερά Σύνοδος έλαβε δραστικά μέτρα απέναντι στον κίνδυνο του ακραίου ζηλωτισμού”

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Ο άνθρωπος ατονεί πνευματικά όταν βρίσκεται μακριά από τον Θεό υπογράμμισε, μεταξύ άλλων, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος στην ομιλία του κατά την τελετή αποφοίτησης της Θεολογικής Σχολής της Εκκλησίας Κύπρου, η οποία πραγματοποιήθηκε το βράδυ της Πέμπτης, 19 Ιουνίου 2025.

Ο Μακαριώτατος, εκτός από την αναφορά του στο έργο της Σχολής, μίλησε και για τις προκλήσεις τις οποίες αντιμετωπίζει σήμερα ο κόσμος, ενώ αναφέρθηκε και στις “ανεπιθύμητες καταστάσεις” τις οποίες αντιμετωπίζει σήμερα η Εκκλησία της Κύπρου, επικεντρώνοντας τον λόγο του σε δύο φαινόμενα: την ανακάλυψη ενός “ανεπίτρεπτου ζηλωτισμού” καθώς και τον κίνδυνο εκτουρκισμού της νήσου.

“Οι εκπρόσωποι τού ζηλωτισμού αυτού, διακατέχονται από έναν εωσφορικό εγωϊσμό. Δεν αναγνωρίζουν ορθόδοξο φρόνημα σε κανέναν, παρά μόνο στον εαυτό τους. Πατριάρχες, Αρχιεπίσκοποι, Επίσκοποι, είναι όλοι αιρετικοί γι’ αυτό και δεν τους αναγνωρίζουν, διακόπτουν την κοινωνία μαζί τους και θέτουν τον εαυτό τους

εκτός Εκκλησίας. Θα έχετε ακούσει πολλές φορές, αυτό το διάστημα, τη λέξη «αποτείχιση». Η Ιερά Σύνοδος αντελήφθη τον κίνδυνο και έλαβε δραστικά μέτρα για αντιμετώπισή του. Είναι μια εκτροπή η οποία, ως παρέκκλιση από την ορθή πίστη, συνιστά μια νέα αίρεση”, ανέφερε.

“Η Τουρκία, η κατοχική δύναμη, καταπατώντας κάθε έννοια ηθικής και δικαίου, ξεγελά τον διεθνή παράγοντα και πραγματοποιεί, χωρίς παρέκκλιση, τους σχεδιασμούς της για την Κύπρο, που είναι η κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της πατρίδας μας. Κι εμείς υπνώττουμε. Δίνουμε με τον τρόπο και τις ενέργειές μας πίστωση χρόνου στον κατακτητή να ολοκληρώσει και να επιβάλει τα σχέδιά του”, είπε για το εθνικό ζήτημα της Κύπρου.

Αναλυτικά η ομιλία του Μακαριωτάτου:

Πολυάριθμες οι αποφοιτήσεις από ποικίλες Πανεπιστημιακές Σχολές που παρακολουθούμε αυτές τις μέρες. Πολλές οι Σχολές που ετοιμάζουν και προσφέρουν στην κοινωνία μελετητές του αισθητού κόσμου, υπηρέτες του υλικού συστατικού του ανθρώπου. Χιλιάδες νέοι κάθε χρόνο, έτσι εποχή, παραδίδονται, κατηρτισμένοι, στην κοινωνία, για να ασκούν διάφορα βιοποριστικά επαγγέλματα, που αποβλέπουν κυρίως στην εξυπηρέτηση και βελτίωση των υλικών αναγκών του ανθρώπου.

Δεν συμβαίνει το ίδιο μ’ αυτή τη Σχολή, τη Θεολογική Σχολή της Εκκλησίας της Κύπρου. Διαφορετικός ο σκοπός της ύπαρξης και λειτουργίας της.

Η Σχολή αυτή δεν περιορίζεται μόνο στην παροχή γνώσεων και στην πνευματική καλλιέργεια των φοιτητών της. Δεν είναι μόνο μορφωτήριο του νου και του χαρακτήρα, αλλά είναι και εργαστήριο δημιουργίας αναμορφωτών της ανθρώπινης κοινωνίας. Αποβλέπει η Θεολογική μας Σχολή όχι μόνον να μορφώσει αλλά και να μεταβάλει σε «παιδαγωγούς εις Χριστόν» τους ανθρώπους, που φοιτούν σ’ αυτήν, υπακούοντας στην εσωτερική κλήση της θρησκευόμενης ψυχής τους.

Δύσκολο ασφαλώς το έργο αυτό διαχρονικά. Γι’ αυτό και εκφράζουμε τις ιδιαίτερες ευχαριστίες μας σ’ όσους, κατά την ακαδημαϊκή χρονιά, που λήγει απόψε, συνέβαλαν στην ομαλή και ικανοποιητική λειτουργία της Σχολής: Τον Διευθυντή, τους Καθηγητές και το λοιπό προσωπικό της Σχολής για το έργο που επετέλεσαν. Ιδιαίτερα, όμως, ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό, που ευλόγησε και φέτος το έργο της Σχολής και μας οδήγησε στην αποψινή τελετή, με την οποία κλείουν δέκα χρόνια ευδόκιμης λειτουργίας της και με την οποία παραδίδονται στην κοινωνία νέοι θεολόγοι και μεταπτυχιακοί απόφοιτοι.

Ήταν πάντοτε δύσκολο το έργο των πνευματικών ανθρώπων και ιδιαίτερα των Θεολόγων που είναι επιφορτισμένοι με τον Ευαγγελισμό του Χριστού στην κοινωνία. Το έργο όμως των Θεολόγων, σήμερα, που δεν εκτιμώνται οι πνευματικοί εργάτες και οι καλλιεργητές της ψυχής, είναι πιο δύσκολο από οποιαδήποτε προηγούμενη εποχή.

Στην εποχή μας ποικίλα ρεύματα, ιδεολογικά, επιστημονικά, φιλοσοφικά, διαβρώνουν σταδιακά τόσο το ηθικό μας υπόβαθρο όσο και τη σχέση μας με τον Θεό. Όλα αυτά τα ρεύματα, μέσα από τα κυκλώματα των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, διαμορφώνουν, όπως αυτά θέλουν, όλο και μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων, από τα πρώτα στάδια της ζωής τους. Τους μεταδίδουν έναν τρόπο ζωής, στον οποίο ο Θεός δεν έχει πια θέση. Πολλοί άνθρωποι, μακράν του Θεού, θεοποιούν, σήμερα, τον εαυτό τους, «ἠγοῦνται ἴσα εἶναι Θεῷ». Μακριά από τον Θεό που ανάγει τον άνθρωπο σε πρόσωπο με νόημα ζωής, με ερωτήματα που απαιτούν τοποθετήσεις υπεύθυνες, ο άνθρωπος ατονεί πνευματικά. Ερωτήματα για το νόημα της ζωής και την αιτία ή τον σκοπό της ύπαρξης, απαιτήσεις πέραν από το επίπεδο της ζωώδους ευημερίας, δεν τον απασχολούν πια. Έβαλε «τα άγια τοις κυσί» κι έχει ρίξει στην ισοπεδωτική κοίτη της προσκαιρότητας, όλα όσα αναφέρονται στην αιωνιότητα.

Μα δεν περιορίζονται εδώ, μόνον, πολλοί άνθρωποι του σήμερα. Μακράν του Θεού ο άνθρωπος κατρακυλά στην παρανομία, κυλιέται στα πάθη, ευτελίζει τη ζωή του. Παρουσιάζει μια συμπεριφορά με πολύ λίγο σεβασμό προς τις ηθικές και πνευματικές αξίες και με ακατάσχετη τάση προς τις υλικές. Αξίες όπως η αξιοπρέπεια κι η φιλαλήθεια, ο ηρωισμός και η ευθύνη, προκαλούν πια ειρωνικά μειδιάματα. Ευγενείς πόθοι, επιθυμίες και επιδιώξεις απονοηματοδοτούνται και παρασύρονται από τα ρεύματα και τους κυκλώνες που δημιουργούνται από το κενό της απουσίας του Θεού. Η ισοπέδωση παραδεδομένων αξιών η ειδωλοποίηση παθών και επιθυμιών, παρελαύνουν ανερυθρίαστα και στους δρόμους, κρούουν και τη θύρα του κοινοβουλίου.

Κι ακόμα, στις μέρες μας, αναρίθμητα κυκλώματα αποσκοπούν στην εκμετάλλευση όχι μόνο των θεμιτών αναγκών, αλλά και των αθεμίτων παθών των ανθρώπων σε παγκόσμια κλίμακα. Διαδίκτυο, τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες και περιοδικά δεν στοχεύουν στη δημιουργία ελεύθερων ανθρώπων, ούτε και προσφέρουν επιλογές και διλήμματα. Αντιθέτως. Σφυροκοπώντας αδιάκοπα την ακοή και την όραση με κάθε είδους προπαγάνδα, καθορίζουν εξουσιαστικά, πρότυπα συμπεριφοράς, προσφέρουν προκαθορισμένους στόχους και είδωλα, προσανατολίζουν θελήσεις και συνειδήσεις, επιβάλλουν νόημα ζωής. Εγκλωβίζουν, έτσι, τους ανθρώπους σε τεχνητά αδιέξοδα και τους απομυζούν κάθε ικμάδα.

Μπροστά σ’ αυτήν την κατάσταση, που συνιστά μιαν ασθένεια «προς θάνατον», βρίσκεται ο σημερινός θεολόγος, βρισκόμαστε όλοι οι λειτουργοί της Εκκλησίας. Και αντιλαμβανόμαστε ότι τίποτα το ανθρώπινο, καμιά γνώση και καμιά ιδεολογία δεν μπορεί να δώσει θεραπεία στο δράμα μας. Μόνο κοντά στον Θεό, θα υπάρξει θεραπεία. Επιστροφή σ’ Αυτόν, επίμονη αναζήτησή Του και εκζήτηση της Χάριτός Του θα δώσουν λύση στο πολυώδυνο δράμα μας.

Και σαν να μην έφτανε η γενική αυτή παγκόσμια αναστάτωση από την ανατροπή της κλίμακας των αξιών στην κοινωνία, στην Κύπρο βρισκόμαστε αντιμέτωποι και με δύο άλλες ανεπιθύμητες καταστάσεις.

Ανεφάνη, μάλλον απεκαλύφθη, στις μέρες μας, ένας ανεπίτρεπτος ζηλωτισμός, με ακραίες εκδηλώσεις, οι διαστάσεις του οποίου μόλις τώρα, μετά την τελευταία συνεδρία της Ιεράς Συνόδου γίνονται αντιληπτές. Οι εκπρόσωποι τού ζηλωτισμού αυτού, διακατέχονται από έναν εωσφορικό εγωϊσμό. Δεν αναγνωρίζουν ορθόδοξο φρόνημα σε κανέναν, παρά μόνο στον εαυτό τους. Πατριάρχες, Αρχιεπίσκοποι, Επίσκοποι, είναι όλοι αιρετικοί γι’ αυτό και δεν τους αναγνωρίζουν, διακόπτουν την κοινωνία μαζί τους και θέτουν τον εαυτό τους εκτός Εκκλησίας. Θα έχετε ακούσει πολλές φορές, αυτό το διάστημα, τη λέξη «αποτείχιση». Η Ιερά Σύνοδος

αντελήφθη τον κίνδυνο και έλαβε δραστικά μέτρα για αντιμετώπισή του. Είναι μια εκτροπή η οποία, ως παρέκκλιση από την ορθή πίστη, συνιστά μια νέα αίρεση.

Γνωρίζετε όλοι, πως η Ορθόδοξος Εκκλησία, τμήμα πολύτιμο της οποίας είναι και η παλαίφατος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Κύπρου, βρίσκεται, με επικεφαλής το Οικουμενικό Πατριαρχείο, σε διάλογο με τις άλλες χριστιανικές ομολογίες. Σκοπός της είναι να προβάλει, μέσα σ' έναν κόσμο που κυριαρχείται από άλλες θρησκείες και ιδεολογίες, όσα μας ενώνουν με τους άλλους Χριστιανούς. Ταυτόχρονα προσπαθεί, με νηφαλιότητα και αγάπη, να οδηγήσει τους άλλους Χριστιανούς στην κοινή πίστη, που είχαμε, κι από την οποία εμείς δεν μετακινηθήκαμε, στην πρώτη χιλιετία του Χριστιανισμού. Ούτε την πίστη μας προδίδουμε, ούτε θα υπαχθούμε σε κάποιαν άλλη ομολογία. Αυτή η ενέργεια της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία είναι και ομολογία πίστεως εκ μέρους της, για τους αποτειχιστές συνιστά την «παναίρεση του Οικουμενισμού» και κάτω απ' αυτήν, την χωρίς περιεχόμενο φρασεολογία, καλούν τους πιστούς σε απόσχιση από την Εκκλησία.

Καταλαβαίνουμε όλοι την ευθύνη μας για προφύλαξη των πιστών από τους προβατόσχημους αυτούς λύκους. Ας έχουμε πάντα στον νου μας την προειδοποίηση του Αποστόλου Παύλου: «εἰσελεύσονται λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω ἑαυτῶν. (Πραξ. κ΄, 28-30).

Είναι, όμως, και μια τρίτη μεγάλη πρόκληση μπροστά στην οποία βρισκόμαστε τα τελευταία 51 χρόνια: Ο κίνδυνος εκτουρκισμού της νήσου μας και της εκδίωξης μας από τη γη των πατέρων μας, όπου διαβιούμε τους τελευταίους 35 αιώνες. Η Τουρκία, η κατοχική δύναμη, καταπατώντας κάθε έννοια ηθικής και δικαίου, ξεγελά τον διεθνή παράγοντα και πραγματοποιεί, χωρίς παρέκκλιση, τους σχεδιασμούς της για την Κύπρο, που είναι η κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της πατρίδας μας. Κι εμείς υπνώττουμε. Δίνουμε με τον τρόπο και τις ενέργειές μας πίστωση χρόνου στον κατακτητή να ολοκληρώσει και να επιβάλει τα σχέδιά του. Οι ναοί μας καταρρέουν, οι περιουσίες μας λεηλατούνται, κρατούμαστε με τη βία μακριά από τα σπίτια μας κι όμως είμαστε ικανοποιημένοι να συζητούμε για μέτρα οικοδόμησης, τάχα, εμπιστοσύνης. Τι άλλο, από στρουθοκαμηλισμός θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η συμπεριφορά μας αυτή;

Σ’ αυτόν, λοιπόν, τον κόσμο σ’ αυτές τις συνθήκες καλούμαστε να δράσουμε, αγαπητοί θεολόγοι. Καλούμαστε να δράσουμε σ’ έναν κόσμο που απομακρύνθηκε από τις αξίες που καθιστούν τον άνθρωπο υπεύθυνη προσωπικότητα με ελευθερία επιλογής και ελευθερία δράσης, σ’ έναν κόσμο στον οποίο μπορεί να υπάρχει πλούτος δεδομένων, αλλά πενία ουσίας, σε ανθρώπους που μπορεί να έχουν εφόδια βίου, στερούνται όμως νοήματος βίου.

Σε μιαν Εκκλησία όπου πέραν των εξωτερικών εχθρών, επιτίθενται ανελέητα και οι νεοφανείς υπερορθόδοξοι ζηλωτές, πρέπει να δώσουμε, θεολόγοι και κληρικοί, την καλήν μαρτυρίαν και να προβάλουμε την ορθή μας πίστη που παρελάβαμε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια από τους Αποστόλους Βαρνάβα και Παύλο και που έφτασε, με μιαν ιερή σκυταλοδρομία, ανόθευτη μέχρις ημών από τους πατέρες μας.

Και μπροστά στον κίνδυνο του αφανισμού μας ως Χριστιανών και ως Ελλήνων από τη γη των πατέρων μας πρέπει να συστρατευτούμε όλοι. Να κρατήσουμε αναμμένη τη φλόγα της ανάκτησης των πατρογονικών μας εστιών και να δημιουργήσουμε τις συνθήκες παραμονής του Ελληνισμού στη γη των πατέρων μας και απελευθέρωσης της γης μας.

Έχετε πάρει, αγαπητοί αποφοιτούντες, προς τούτο, αρκετά εφόδια από τη Θεολογική μας Σχολή κατά τη φοίτησή σας σ’ αυτήν. Έχετε μάθει, όμως, και τον τρόπο να καταφεύγετε και σε άλλες πηγές: Στην πείρα του παρελθόντος, στους Πατέρες, στον τρόπο ζωής της Εκκλησίας. Κυρίως, όμως, έχετε διδαχθεί ότι «οὐχ ἱκανοί ἐσμέν ἀφ’ ἑαυτῶν, ἀλλ’ ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ». Εκείνος θα μας φωτίσει και θα μας καθοδηγήσει σε κάθε μας βήμα. Όπως σε κάθε παρόμοια περίπτωση τονίζω, ό,τι προσφέρει ο προσερχόμενος σε εκκλησιαστική υπηρεσία είναι το «ράκος» της ύπαρξής του, μιαν ευτελή, αδρανή, πρώτη ύλη. Αυτήν την ευτέλειά μας έρχεται να συναντήσει η θεία Χάρις, «ἡ πάντοτε τά ἀσθενῆ θεραπεύσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» και να μας αναδείξει δόκιμους εργάτες του Ευαγγελίου. Προχωρήστε, λοιπόν, με θάρρος. Μη δειλιάσετε μηδέ φοβηθείτε. Ο Κύριος, ο οποίος σας αποστέλλει στο γεώργιό Του, στην κοινωνία, θα είναι πάντα μαζί σας.

Αποστέλλοντάς σας, απόψε, στην υψηλή αποστολή σας, αγαπητοί νέοι θεολόγοι και μεταπτυχιακοί απόφοιτοι, ευχόμαστε κάθε συναντίληψη από τον Θεό. Η δική μας βοήθεια, της Ιεράς Συνόδου και της ποιμαίνουσας, γενικά, Εκκλησίας είναι πάντοτε δεδομένη γιατί κοινό είναι το έργο, κοινή και η προσπάθειά μας.

Ευχαριστώ και πάλιν όλους εκείνους που συνέβαλαν στην ομαλή λειτουργία της Σχολής. Διεύθυνση, Καθηγητές, υπόλοιπο προσωπικό και εκείνους που με

οποιοδήποτε τρόπο στήριξαν την όλη προσπάθεια. Ευχαριστώ και όλους όσους εργάστηκαν για την επιτυχή διεκπεραίωση του διετούς σεμιναρίου επιμόρφωσης των ιερέων. Εύχομαι κάθε επιτυχία και στην επανάληψη του σεμιναρίου σε νέαν ομάδα ιερέων μας.

Είθε η Παναγία και Ομοούσιος και Ζωαρχική Τριάς, η μία Θεότης και Βασιλεία στην οποία είναι αφιερωμένη η Σχολή, να ευλογεί το έργο της και να μας αξιώσει να πραγματώσουμε όλους τους ευγενείς στόχους που θέσαμε, ιδιαίτερα την απελευθέρωση της πατρίδας μας, στόχο προς τον οποίο όλος ο Ελληνισμός πρέπει να είναι στρατευμένος.

Καλή επιτυχία στο έργο σας.